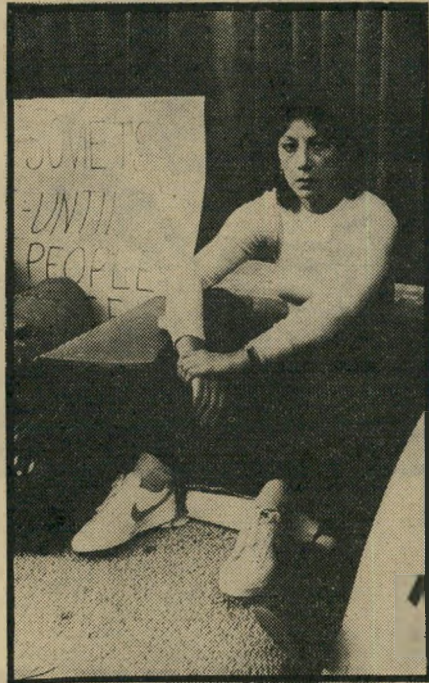

מיפגש הקולנוע היסטיכוני, המתקיים זו השנה השנייה בעירת הקייט הצרפתי (27 בספטמבר - 4 באוקטובר), עשוי להיות הפעם תוסס למדי. מועדון היסטיכוני, המארגן את האירוע, טוען שמדובר במיפגש קולנועי גרידא, הכורך גה היא לעזור לתעשיית דלות אמצעים ומקופחות להדור אל השוק העולמי, על ידי השיפה נכונה של סרטיהם. אבל, כאילו במיקרה, תעשיית מקופחות אלה שייכות לארצות שלא תמיד מדברות

פירה קנטר ב"לנה" מיפגש יסטיכוני

ביניהן. תורכיה ויוון הן אולי הדוגמה ה"פשוטת יותר. מה שעשוי להדליק את ויטל, היא דווקא ישראל ושכנותיה. בדרך-כלל, היחסים בין אנשי הקולנוע הערביים והישראליים הם קורקטיים, ובמיקרים מסוימים אפילו יותר מזה. כלומר, כל עוד נפגש אדם עם אדם, ואף אחד לא חש כי על כתפיו מונחת האחריות לייצוג מרשלנו, הם דווקא מסתדרים מאוד. מה גם שבאירועים גדולים מאוד, כמו בפסטיבל קאן, למשל, ישראלים וערבים גם יחד נבלעים בתוך ההמון הסוער.

בוויטל, אין אפשרות לברוח, וקשה להיגח ששכנינו לא ירצו לשוחח עימנו על בעיות השעה, גם אם כולם יחזרו ויאמרו שזהו מיפגש קולנועי ולא פוליטי. חוץ מזה, מי יודע להפריד ולקבוע היכן נגמר הקולנוע ומתחילים החיים ?

ועוד דבר אחד. כדי לתת גוון שונה מן הרגיל לאירוע כולו, העדיף מועדון היסטיכוני למנות כולל מדינה נציג משלו, אשר יבחר את הסרטים ואת האנשים שיבואו למיפגש. כלומר, לא המימסד יקבע, אלא מועדון היסטיכוני. לפי המיפגש ש"נערך בקאן, בין נציגי המועדון, ברור היה שמדובר ברוב המקרים ביוצרים של שכבות האינטליגנציה שאינן מזדהות עם הממשלות, שהם כולם בעלי דעות פוליטיות הנוטות בצורה ברורה מאוד שמאלה, ושיחסם לישראל קרוב יותר לחזית הסיור מאשר לנשיא סאדאת.

בסיום דיון (מותו של מילטון לוי) ואיתן גרין (לנה), שסרטיהם יוצגו בוויטל, יצרכו לעשות שיעורי בית ולהתכונן היטב. אחרת יעמדו בפני מטר של שאלות, ולא ידווקא אהודות, ואם לא יידעו מה להשיב, ירשמו אמצעי התיקשורת נקודה שחורה נוספת לחובתנו.

חגיגה בירושלים

אחרי שנים כדיר-מישנה, בבית-אגרון, עומד סינמטק ירושלים לעבור, בחודש הבא, למישכן פרטי משלו. ואיזה מישכן, ממוקם באחד המקומות היקרים והמיוחדים שיש בירושלים, על עמק גיא בן-

נשים עליך,

פליני!

עיר הנשים (גורדון, תל-אביב, איטליה) - אילו היה פליני במאי אלמוני שהיה שולף לפתע יצירה כמו זו, יש להניח שהכל היו פוערים פה בהתלהבות ובהתפעלות אין-קץ. אבל מאחר שפליני עושה גירסות שונות של אותו עניין מזה שלושים שנה, והשינוי היחיד כאן הוא החיקף, קשה להשתלב ולמחוא כפיים כמו בעבר. מארצ'לו מאסטרויאני חוזר לתפקיד הראשי, כמעין התגלמות של הבמאי עצמו. תוך כדי נסיעה ברכבת, הוא נופל שבי בקסמיה של אשה בשלה, מלאה, ויפה, זוג מושלם של האידיאל הנשי האיטלקי. כאשר הרכבת נעצרת ללא סיבה באמצע השדה, והאשה יורדת, מדלג סנאפורה (מאסטרויאני) בעקבותיה, וכך מתחיל המסע המופלא שלו. כמו עליסה בארץ הפלאות, חודר סנאפורה תחילה לתוך שמורת טבע ממיניסטית, אחר-כך לתוך מיבצר גברי שוביניסטי, מגיע לזירת התגוששות שבה הוא צריך להתמודד עם "האשה", כדי שסיים את מסעו על אותו מושב ברכבת שממנו יצא.

כמו ב"קאזאנובה", מבטא כאן פליני את האימה ש"מטילות הנשים עליו ועל גיבוריו, שחשים שחלה עליהם חובה חברתית ביחסיהם עם נשים, והם אינם מסוגלים למלא אותה. המום ונפחד מן האגרסיביות הפמיניסטית שהוא פוגש בחלקו הראשון של המסע, הנוק ומסוננוור מן האורגיה המתועה במישכנו של קאצונה (קאצו, באי-

הנוסחה

לא עובדת

פורמולה (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) - למרות נוכחי תם של ג'ורג' סי. סקוט ומארלון בראנדו יצא מן המאמץ המשותף של הבמאי ג'ון אבילדסן ("רוקי"), והמפיק-סרטיאי סטיב שאגאן ("מסע הארוכים") מותחן מבלבל למדי. נדמה כאילו ניסו לגעת בכל הנושאים האופנתיים בפוליטיקה העולמית, בלי לעסוק ברצינות באף אחד מהם.

העלילה מתחילה ברצח של מפקח מיטרה בדימוס, ובהטלת החקירה על ידידו לשעבר. החקירה מובילה מן החוף המערבי לאירופה, ובחזרה לחוף המערבי, כשבמהלכה מסתבר שלבד מסמים, כרוך הרצח במישחקי כוח שבין גושים כלכליים ענקיים. במרכז הפרשה נמצאת נוסחה שלמיה אפשר להמוך פחם לדלק נוזלי, בהוצאות נמוכות יחסית. מובן שנוסחה כזאת עשויה לסכן את המעמד של חברות הנפט הגדולות, ושל יצרניות הנפט בכלל, וכל אמצעי מותר ומומלץ, כדי להעלים אותה.

מוע צריך היה להתין זמן רב כל-כך כדי להשתלט על נוסחה שהעולם כולו ידע על קיומה עוד בסוף מלחמת העולם השנייה (הגרמנים יצרו בזמן המלחמה דלק נוזלי מפחם) - זה לא כל-כך ברור. מה עניין קבוצות הטיור הגרמניות בתוך כל הפרשה הזאת - גם זה לא

מאסטרויאני: האינטלקטואל לא השתחרר

טלקית, הוא כנוי לאבר מין גברי), המום מן הקולות שמגיעים לאוזניו מזירת ההתגוששות, סנאפורה הוא התיגלמות האינטלקטואל המבוגר, שלא השתחרר מהערכים עליהם גדל, והוא ניצב עתה מבלבל וחסר ישע בתוך עולם שערכיו השתנו בצורה קיצונית. שהוא אינו יודע מה טוב ומה רע, מה מותר להרגיש ומה אסור להרגיש, והיכן צריך לחוש אשמה.

ג'ורג' סי. סקוט: הרבה סימני שאלה

כל-כך ברור. ומדוע מאפשרים למפקח החוקר בפרשה להרחיק לכת כל-כך - גם זה לא מובן, אלא אם כן יש לעניין סיבה פשוטה מאוד: חייבים להגיע בסוף הסט לעימות אישי בין המפקח (סקוט) ובין נציג הממון (בראנדו).

בניין הסינמטק החדש של ירושלים בגיא בן-יהונם מישכן קולנוע

יותר, ובו 50 מקומות, ומקום מרווח לאיח-סון הארכיון הישראלי לסרטים, ששכן עד לאחרונה בחיפה.

ערב הפתיחה, שיתקיים ב-14 באוקטובר, יהיה ברוח קרן ירושלים, הדוגלת כי אירועים בינלאומיים בעלי תהודה רחבה ככל האפשר, המארגנים מתכננים את השבוע הראשון להפעלתו של הסינמטק החדש, כשבוע של אירועים מיוחדים. אילו אירועים, ומי יהיה נוכח בהם, עוד לא נקבע סופית. מי שכבר שובצה בעניין היא אינגריד ברגמן, שנמצאת ממילא בישראל, ושיקשה לברך בטקס הפתיחה, זאן מורו שתבוא במיוחד, וכמה מן האורחים הנכבדים של המגביית היהודית המאוחדת, שהם קברניטי תעשיית הקולנוע בהוליווד: לו ואסרמן, העומד בראש חברת אמ-סי-איי (שבבעלותה בין היתר חב"רת הסרטים יוניברסל, חברת טלוויזיה ענקית, וחברות הוצאה-לאור ואמרגנות), שרי לאנסינג, מנהלת ההפקות של חברת פוקס, ואחרים.

מה יקרה אחר-כך? ובכן, לסינמטק יש תוכנית נרחבת, הכוללת הנחלת תרבות הקולנוע לתלמידי בתי-ספר, שיבואו לסינמטק במאורגן (וכאן היתרון של מישיכן פרטי שיכול לפעול בכל שעות היום), לקשישים ולחסדי הסרטים המיוחדים, ואם, במיקרה, לא יהיה מה לעשות בי מקום, אפשר יהיה לתפוס שולחן בקפיטריה, בצד הנוף, ולהשקיף על העיר היעתיקה. זה שווה את כל הכסף.

היננו - גני וולפסון ליד מישכנות שא-נגים, משקיף על חומות העיר העתיקה. המיבנה שתוקן, שופץ וניבנה כימעט מחדש על ידי קרן ירושלים במחיר ש-